

trupul gol și spălându-i oasele frânte. *Către Ieronim* (1970) își îndreaptă ea toată atenția și afecțiunea, cu care va împărtăși o dragoste imposibilă, dar trăită imaginar până la capăt, unde se pierd toate simțurile și contururile: *Era o noapte albă, doamne, ce noapte era/ Și cât de frică mi-a fost că stam singură cu Ieronim/ Și trupul lui era astfel luminat/ Că prin el se vedeau toate oasele frânte*. Orice mică atingere este egală cu moartea, pentru că o mare iubire se poate întâmpla numai atunci când domnișoara mireasă merge în carul de nuntă singură, iar mirele rămâne un sfânt.

Poate că prin acest act insolit de trăire – mistică – a iubirii poeta și-a dorit să salveze o sensibilitate

artistică de la inevitabilele și epuizantele eșecuri în dragoste, aducătoare de regrete și deziluzii. Or, în poezie nu ai voie să te crampezi de lucruri mărunte și de iubiți nedemni, căci trebuie să mergi mai departe, până la *Ardere de tot* (1992), așa cum a făcut Ileana Mălăncioiu. Numai astfel te vei putea bucura sincer de viață, dimpreună cu toți viii și cu toate sufletele desprinse de trup: *Soare, când nu credeam că o să mai fie,/ O zi senină, un suflet senin,/ Două suflete care s-au întâlnit la răscruce/ Și stau liniștite la soare*.

Haideți să le urmărim și să le admirăm în liniște, căci acestea sunt sufletele noastre dornice de lumină.

Rugă

Nu știusese că te pot adormi,
Din greșeală te-am atins, dulcele meu domn,
La capul tău stau acum și plâng
Și frică mi-e că vei muri în somn.

Pământul e ca de cutremur prins,
Sunt singură cu adevărat,
Ca un clopot de argint oasele tale
La miezul nopții bat.

O nimfă se apropie de mine,
Mă rog încet și buimac,
Un semn de trezire pe fruntea ta
Mă învață să fac.

Asemenea ielelor

Ieronim, frică-mi este acum, ce să mă fac,
Ce trebuie să fac, ce se mai poate?
Pe lângă apa unde m-am scaldat
De la naștere și până atunci
Nu trecuse niciun bărbat.

Te-am auzit venind și nu știu cum
Către tine am fugit fără să vreau,
Nu am știut ce frică o să-mi fie
De moartea ta când mă vei întâlni
În crucea nopții, pe câmpie.

Acuma neclintit rămâi și strig,
Doamne, de ce nu ai făcut atunci
Să vină cineva să-i dea de veste
Să se apropie cu ochii-nchiși
Că trupul meu asemenea ielelor este?

În creierul meu

În creierul meu sta muntele spre care priveam,
Răsturnat, chirchit, îngropat,
Să aibă loc tot, să-l iau cu mine,
În ziua în care-am plecat.

Ce e în creierul tău, am fost întrebată,
Un munte, am răspuns cu seninătate,
Și m-au luat și m-au dus cu munte cu tot
Și mă sprijineam în tăcere de stâncile luminate.

Dar ei au scos tot muntele piatră cu piatră
Și s-au mai uitat o vreme în capul meu proaspăt tuns
Ca într-un ou foarte limpede
Și li s-a părut și mai de nepătruns.

Nu pot să mă plâng

Nu pot să mă plâng de foame,
Hrana mea din ceruri vine,
Dar mi-e teamă pentru zeul
Ce se va hrăni cu mine.

Sunt prea neagră, sunt prea tristă,
Jertfa mea poate să-i pară
Și mai slabă decât este,
Și mai rea, și mai amară.

Sângele-ar putea să-l verse
Într-un câmp frumos cu maci,
Carnea ar putea rămâne
Să se-mpartă la săraci.